

День літнього сонцестояння

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Кажуть, янгол Люцифер одного разу вкрав шматок раю. Зухвалого крадія спіймали, він тікав і впустив крадений шматок в Неаполітанську затоку. Так з'явився райський острів Капрі.

Мерехтливий смарагд посеред лазурних вод.

Люцифера і його поплічників покарали — їх одразу скинули з небес, і там, де приземлився Люцифер зі своїми занепалими янголами, сформувався вулкан Везувій. Німий загрозливий силует, який видно з Капрі, — постійне нагадування про те, що рай і пекло завжди поряд.

Констебль Антоніо ді Маре чув цю легенду безліч разів від бабусь і дідусів по батьковій і по материній лінії, чув ще безліч прикрашених творчою уявою історій про появу Капрі. Історія острова була сповнена міфів про сирен, античних богів, морських чудовиськ і святих, мабуть, тому, що наука і геологічні хитрощі надавали недостатньо пояснень. Така краса, як острів Капрі, не могла з'явитися без божественного втручання.

Але о цій пообідній порі у ді Маре були на думці інші речі. Хоча його ім'я буквально означало «з моря», й багато поколінь його родини жили на острові, ді Маре мав схильність до морської хвороби — бентежна риса, яку йому досі вдавалося приховувати від колег з поліційного відділку.

Він знав, що старші офіцери завжди шукають можливість безжально дражнити новобранців, і за жодних обставин не хотів би дати їм привід нагородити себе дурним прізвиськом, яке переслідуватиме його до завершення кар'єри. Саме тому він завжди носив у кишені блок жуйки від нудоти під час подорожей і уникав рейдів на сторожовому катері, що знаходився в розпорядженні поліційного відділку.

На жаль, сьогодні в нього не було вибору. Капітан туристичного човна повідомив, що один з його пасажирів бачив, як щось впало зі скелі у східній частині острова. Це, мабуть, був просто предмет одягу, який хтось з туристів випадково забув між руїн «Вілли Юпітера», ураганом його віднесло через Монте-Тіберіо, і одяг впав донизу з величезної скелі. Зазвичай поліція не виїжджала на такі незначні пригоди, але капітан

говорив схвильовано, до того ж він був шурином старшого інспектора, тому ді Маре і його сержанту наказали сісти на сторожовий катер.

Була друга половина червня, туристичний сезон у розпалі, центральний порт Марина-Гранде, не дуже великий, попри своє величне ім'я, гудів від активності. Пороми з Неаполя, Амальфі, Іскії й Сорренто конкурували за простір з меншими туристичними й рибальськими суднами, пристань заповнював галасливий натовп туристів в крилатих капелюхах і з пляжними сумками.

День був чудовий, якщо не зважати на коротку бурю, яка нещодавно закінчилася. Яскраво сяяло пообіднє сонце, Неаполітанська затока була майже такого самого яскраво-блакитного кольору, що і величні ясні небеса, де-не-де на воді з'являлися смути білих кильватерів різноманітних кораблів.

Сержант, огрядний чоловік, вдвічі старший за ді Маре, хизувався шикарними вусами й щось бадьоро наспівував. Вивівши сторожовий катер з гавані, він збільшив швидкість.

Ді Маре обережно розгорнув жуйку і зосереджено подивився на материк — цей трюк він вивчив у дитинстві. Знайшов очима Пунта-Кампанелла у віддаленому кутку півострова Сорренто. За цією точкою, ближче до Неаполя, він побачив обриси Везувію, на вершині — запалий кратер, з якого в небо здіймався ледь помітний стовп диму.

Трюк спрацював, принаймні для початку, але коли вони розвернулися спиною до острова і полишили Неаполітанську затоку, щоб обігнути Ло-Капо, на морі здійнялася сильніша буря.

— Чао, Дженнаріо! — закричав сержант і помахав рукою бронзовій статуї хлопчика, що змахував рукою, сидячи на краю скелі.

Ді Маре теж підняв руку і силувано усміхнувся. Помахати рукою маленькому Дженнаріо — це традиція, яка також приносить удачу, про це знали всі мешканці Капрі. А ді Маре знадобиться удача, щоб приховати, наскільки сильно його

вестибулярний апарат почав протестувати проти збільшення швидкості човна.

Сержант вже зиркав на нього з підозрою, тому ді Маре розправив плечі, підставив обличчя сонцю і вітру і спробував дізнатися, чи зможе він насолодитися подорожжю, мов справжній острів'янин.

Насправді він непорушно дивився на величезну скелю Монте-Тіберіо на відстані лише кількесот метрів справа, несамовито жував гумку і намагався переконати своє чутливе внутрішнє вухо, що немає про що турбуватися.

Він нагадав собі, що імператор Тіберій десять років правив цілою Римською імперією з «Вілли Юпітера» на верхівці гори, і порівняно з цим морська хвороба ді Маре — не така вже й проблема.

Ді Маре відчув полегшення, коли сержант зменшив швидкість і спрямував човен ближче до берега.

Вони досягли місця, відомого як Сальто-ді-Тіберіо, найвищої й неймовірно крутої скелі, з якої імператор, за легендою, скидав своїх ворогів, приречених на жахливу смерть.

Скеля була заввишки майже триста метрів, занурювалась у невеличку бухту, де хвилям протистояло лише кілька гострих каменів. Досить висока для того, щоб жертви встигли усвідомити, що відбувається, і відчути, як серце стискає страх смерті, перш ніж їх поглине море.

— Там, — пробурчав сержант, вказуючи на бризки кольорів, які можна було побачити в приборі між морем та берегом.

— Я мушу тримати човен якомога далі від скель. Піди на ніс і подивись, що там, Анто. Візьми гак.

Ді Маре зробив, що йому сказали. Пішов, широко розставляючи ноги (він знав, що так ходять моряки), не відводячи очей від скелі. Дорогою підібрав гак і спробував використати його для підтримки, наче милицю.

Море лютувало все сильніше, коли човен наближався до скель, його кидало в різні сторони, мов іграшку. Це було схоже

на живу істоту, що крутиться і звивається, загрожує будь-якої миті затягти легковажних мореплавців у свої глибини.

Ді Маре ковтнув якомога більше слини.

Попри жуйку, його внутрішнє вухо змогло встановити прямий контакт з його шлуном, і ді Маре знав, що зможе протриматись лише хвилину-дві, а потім усе вийде з берегів.

— Ти бачиш? — крикнув сержант.

Ді Маре змусив себе підняти погляд на воду. Неподалік від носа човна справді був якийсь предмет — великий предмет одягу заплутався між двома скелями, пів метра під водою. Сорочка, можливо, чи куртка?

Ді Маре простягнув гак і спробував схопити тканину. Та щойно він торкнувся одягу, човен дуже сильно накренився. Шлунок ді Маре перевернувся, і йому довелося знову підняти погляд на скелю. Він підняв очі до верхівки, на півдорозі до неба. Високо в небі кружляли чайки, здавалося, що вони дивляться на нього, їм цікаво, що він робить.

Ді Маре знову зосереджено подивився на гак. До вістря причепився яскраво розфарбований папірець. Ймовірно, він був загорнутий у тканину, або, можливо, схований у кишеню.

Ді Маре підтягнув гак до себе і зняв з вістря промоклий папір. Це виявився туристичний буклет «*Belmonte Travels*». Під назвою — італійський прапор, схрещений з іншим, який ді Маре насправді пам'ятав ще зі школи. Блакитний прапор з жовтим хрестом.

«*La Svezia*» — пробурмотів він собі під ніс. *Швеція*.

Також він впізнав і назву компанії. Офіс «*Belmonte Travels*» розташований на материку, компанія належала родичам його матері. Мабуть, хтось з них і впустив цей одяг.

— Поквапся, Анто! — крикнув сержант. — Ми не можемо на це витратити цілий день!

Ді Маре кинув мокрий буклет на дно човна і знову занурив гак у воду.

Солоні бризки полетіли в обличчя, йому довелося примружитись.

Гак підчепив здобич, на поверхню повільно піднявся якийсь предмет. Щоб його дістати, знадобилося значно більше сил, ніж можна було очікувати, і в голові ді Маре увімкнувся сигнальний дзвінок. Що це, в біса, таке?

Ді Маре підтягнув гак якомога ближче, потім обережно перехилився за борт і кілька разів з усіх сил блимнув очима. На другий раз зір знову сфокусувався, і ді Маре зрозумів, що спіймав на гачок не покинуту куртку, а щось зовсім інше.

Щось, що він ніколи не забуде.

На поверхню води виринуло тіло, обличчям донизу, руки й ноги викривлені під неприродним кутом, пошкоджені так жорстоко, що, здається, трималися на тілі лише завдяки одягу. На плечах гойдалася голова, волосся плавало навколо, немов криваво-червоний ореол.

Ді Маре завмер на палубі й просто дивився на жахливе видовище. На мить згадав легенду про Люцифера.

— Занепалий янгол, — прошепотів ді Маре.

Вітер підхопив його слова і кинув на скелю, наче закляття.

Потім човен знову накренився, розбивши чари. Ді Маре кинув гак і позадкував, затинаячись, потім перехилився через планшир, і його знудило в лазурну блакить вод.

За два дні до того

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

Нова пригода

Переліт з Каструпа в Неаполь триває понад дві години. Г'юго Лінд кілька разів прочитав щоденну газету, яку взяв із собою, і розгадав кросворд на останній сторінці, але зараз відчув нетерпіння.

Він був лише на кілька сантиметрів вище середнього зросту для шведа, але несподівано крісло почало тиснути, він почувався незручно. Чи його турбувало щось інше?

Повернулися думки, які непокоїли його останні кілька тижнів. Чи не треба було ще на один сезон залишити їхній літній котедаж, замість того, щоб вирушати в цю подорож? Замінити ринви, під'єднати електрику в будиночку для гостей, як він планував, скористатися нагодою пофарбувати паркан. Чи не занадто багато нагальних проєктів, щоб залишати їх на близнюків?

Як і раніше, коли його починали гризти сумніви, він дістав лист Сесілії й обережно його розгорнув.

Любий Г'юго, — так починався лист, і Г'юго щоразу здавалося, що він чує її голос в голові.

Саме на два роки життя можна поставити на паузу.

Саме стільки часу прийнятно для скорботи.

Але, любий Г'юго, твій час закінчився. Життя має продовжуватись, без мене. Знаю, що це важко, можливо, навіть нестерпно, але, як ти завжди казав, коли стикався з новим завданням: велика проблема завжди складається

з багатьох маленьких рішень. Гадаю, саме тому ти обожнюєш переліки справ.

Отже, любий Г'юго, ось тобі новий перелік справ — останній наш перелік справ. Деякі завдання будуть легші за інші, але я хочу, щоб ти поставив біля них позначку, виконав їх усі по черзі — заради мене, але здебільшого заради себе.

1. Забронюй подорож до Італії, про яку ми так довго говорили. Поїдь якомога швидше після закінчення навчального року. Насолоджуйся стравами й вином, культурою й багатою історією. Насолоджуйся сонцем, людьми й життям. Ти на це заслуговуєш.

2. Передай літній котедж Маї та Еліасу. Близнюки достатньо дорослі для того, щоб з ним впоратися, і Мая майже така само вправна, як ти. А якщо вона щось не зможе зробити, завжди зможе потелефонувати й спитати в тебе. Тобі потрібна свобода. Час для власних пригод. Час робити те, що ти завжди хотів зробити, і тут я переходжу до наступного пункту.

3. Напиши ту книгу, для якої ти збирав ідеї всі ці роки. Тобі потрібен час, щоб написати книгу, але також потрібна і сміливість — я про це десь прочитала. Сміливість почати. Саме цього я від тебе хочу — щоб ти набрався сміливості. Кинься у письменництво і нові пригоди. Оскільки йдеться про сміливість, ми дійшли до четвертого й останнього пункту. Можливо, найскладнішого. Але саме тому я і додала його до цього переліку...

Тут Г'юго припинив читати, на цьому місці він завжди зупинявся.

«Один крок за один раз», — казав собі Г'юго. Перший пункт, мабуть, був не дуже складним, а ось другий і третій — значно важчі виклики. А до четвертого він навіть наблизитися не хотів.

Г'юго отримав листа кілька місяців тому. Його передали близнюки, не відкриваючи. Мая й Еліас тримали листа в себе два роки, не кажучи ані слова, бо саме це вони пообіцяли матері. Звісно, Г'юго не міг на них за це злитися.

Сесілія мала рацію. Навіть зараз, після її смерті, Г'юго потребував її настанов. Він обережно склав лист, сховав його в конверт й сидів так з конвертом в руках.

У перший рік після смерті Сесілії Г'юго чіплявся за знайомі речі. Вчителювання в Содра-Латін, довгі прогулянки вздовж Норр-Маластранда, обіди з близнюками.

Хоча Мая й Еліас жили окремо, вони навідувалися у квартиру в Содермальмі кілька разів на тиждень, по черзі ходили до крамниць і готували. На кухні висіло «простирадло мовчання», наче ніхто насправді не знав, що казати. Кожен з них по-своєму сумував за Сесілією, але вони сумували й всі разом.

Коли прийшла весна, Г'юго чекав незвично довго, перш ніж відчинив котедж. Вони проводили тут кожне літо, відколи діти були маленькими. Сесілія любила котедж, а Г'юго любив робити його для неї комфортним, фарбувати, ремонтувати й виконувати теслярські роботи. А тепер Сесілія хоче, щоб Г'юго відпустив це. Вирушив назустріч власним пригодам.

Чи справді він готовий до цього?

Не кажучи вже про написання книги. Це завдання здавалося буквально нездійсненним. Сесілія мала рацію, коли казала, що він збирає ідеї, він це робив з двадцяти років. Г'юго вчився на вчителя і водночас мріяв стати письменником, але одного чудового дня зрозумів, що життя пішло кудись не туди. Але все одно всюди носив з собою маленький вологостійкий записник, який можна було сховати в кишеню сорочки. За багато років це перетворилося на книгу мемуарів, заповнену думками й маленькими нарисами олівцем. Проекти, які він планував, переліки справ, те, що він помічав і що його просто зацікавило. Коли діти були маленькими, називали це його «книгою ідей», назва так і залишилася. Зараз у Г'юго була вже ціла шафа, заповнена «книгами ідей», насправді він не знав, навіщо їх зберігає, але

не вистачало сил їх викинути. Мабуть, Сесілія мала рацію, мабуть, потрібно спробувати щось з цього зробити.

Але зараз його думки блукали десь деінде.

Г'юго сховав лист в кишеню сумки, що стояла біля його ніг, і дістав буклет, який надійшов поштою, коли Г'юго бронював цю подорож.

На обкладинці під шведським та італійським прапорами був колаж гарно намальованих яскравими кольорами привабливих ілюстрацій. Хвилясті пагорби Тоскани, величні руїни Колізею, Сфінкс на острові Капрі дивиться на блакитні води Неаполітанської затоки. Хто б не намалював ці ілюстрації, він малював набагато краще за Г'юго.

— О, ви теж подорожуєте з «Belmonte Travels», чудово! Ми будемо попутниками в цій подорожі. Ви вперше?

Жінка на середньому сидінні поряд з ним проспала майже весь політ. Г'юго помітив її з чоловіком, коли вони сідали на борт літака. У чоловіка був каптур шкіпера і морський блейзер, а жінка голосно говорила телефоном данською, доки не почався інструктаж з правил безпеки. Потім чоловік і дружина надули свої подушки для шії й заснули.

А зараз жінка повністю прокинулась і хотіла поговорити. Г'юго знав, чому. Людям завжди подобалось з ним говорити. На думку Сесілії, він наче випромінював якесь тепло, що викликало в людей бажання відкритися йому.

— Так, вперше, — відповів Г'юго. — Ви теж вперше?

Його попутниця розсміялася і похитала головою:

— О ні, насправді це наша третя подорож з «Belmonte Travels».

Жінка говорила якоюсь сумішшю скандинавських мов — це була не шведська і не данська, але все було чудово зрозуміло.

— Ми теж багато разів були в Італії. Ми з командором любимо Італію.

Жінка вказала на чоловіка, який спав біля вікна.

— Гіта Міккельсен-Фріз, — представилася жінка, простягаючи Г'юго руку. — А цей сонько — мій чоловік Луї.

— Г'юго Лінд.

Гіті Міккельсен-Фріз було близько сімдесяти років, обличчя засмагле, мало не обвітрене, вкрите зморшками. Сиве волосся було зав'язане у великий вузол на голові, Г'юго це нагадало одну з його вчительок у молодшій школі. Вона потисла руку несподівано міцно, руки в неї були такі ж великі, як і в Г'юго.

— Ваша третя подорож, — сказав Г'юго. — Отже, «Belmonte Travels» — це, напевне, щось особливе.

Гіта знову розсміялася.

— Безперечно. Першокласне обслуговування, неймовірні екскурсії. Фантастична їжа. Минулого літа ми літали з ними на Сицилію, а на Великдень літали у Флоренцію. Ми у захваті, що летимо на Капрі. Ніколи там не були, а ви?

Г'юго похитав головою.

— Мій досвід подорожей до Італії обмежується нашим медовим місяцем у Тоскані багато років тому, а ще — вікендом у Римі, коли моя дружина літала на конференцію, але обидва міста дуже мені сподобались.

— О, в цій подорожі на вас чекає щось неймовірне. Південь Італії принаймні не менш красивий за північ. А їжа...

Гіта поцілувала кінчики пальців — так, ймовірно, роблять італійці.

— До речі, де сидить ваша дружина?

Гіта озирнулася довкола, але, здається, не знайшла прийнятну кандидатуру, яка пасувала б Г'юго.

— Я вдівець, — відповів Г'юго, трохи помовчавши. — Сесілія, моя дружина, померла два роки тому. Це моя перша відпустка без неї.

— Як сумно, — Гіта схилила голову в бік, як робить більшість людей, почувши слово «вдівець». — Пробачте, якщо я була занадто прямолінійною. Типова данська риса, — додала Гіта.

— Жодних проблем, — відповів Г'юго. — Насправді це була ідея Сесілії, щоб я вирушив у цю подорож. Змінити краєвиди, зустріти нових людей.

— Чудово! У вас не буде жодного шансу почуватися самотнім. У нас завжди дуже весела група. А Лара Бельмонте, наша екскурсоводка, просто блискуча.

Гіта по-змовницьки підморгнула.

— Ще й красуня. Командор нею захоплюється, але після майже п'ятдесяти років шлюбу я насправді цим не переймаюся.

Гіта постукала чоловіка по коліну, він відкрив очі. Мить він здавався спантеличеним, наче не зовсім розумів, де знаходиться.

— Луї, познайомся з Г'юго, він теж подорожує з «Belmonte Travels».

Чоловік більше не здавався збентеженим, прибрав подушку для шиї й простягнув руку:

— Командор Луї Міккельсен-Фріз. Приємно познайомитись!

— Командор у відставці, — втрутилась дружина.

Луї теж міг похизуватися чудовою засмагою, мав вигляд людини, яка багато часу проводить на вулиці.

— Г'юго Лінд, вчитель історії.

Луї широко усміхнувся.

— Нарешті попутник-однодумець!

Він перехилився через дружину і стишив голос:

— Не те щоб у наших попередніх подорожах було щось погане, але іноді було занадто багато розмов про кулінарію і таке інше. Але коли йдеться про історію... — Луї притиснув руку до грудей. — Моє серце починає битися трохи швидше!

— Доки хтось не згадає про адмірала Нельсона, — уїдливо сказала його дружина.

— Навіщо ти про нього згадала? — пробурмотів Луї.

— Річ у тім, Г'юго, — тихо мовила Гіта, — що Луї досі не пробачив Нельсону битву при Копенгагені у 1801 році.

— Боягузливий напад на данський флот, — пробурмотів її чоловік, знову насупившись. — І цей пройдисвіт отримав титул лорда...

— Мене більше цікавить Римська імперія, — поспіхом сказав Г'юго.

— Ага, — Луї одразу пожвавішав. — Поза сумнівом, у нас з цим чоловіком спільні вподобання.

Гіті, вочевидь, хотілося змінити тему розмови:

— Г'юго, ви мешкаєте в Стокгольмі?

— Так.

— Ми з Луї мешкали там кілька років. Він був військовим аташе в данському посольстві. Якби не Йоганна, ми могли б залишитись там, але наша дочка захотіла повернутися додому в Копенгаген.

— Г'юго, у вас є діти? — спитав командор.

— Двійнята, але їм двадцять п'ять, вони вже давно полишили дім. Дочка — офіцерка поліції, а син вчиться на лікаря... «як його мама», — мало не додав Г'юго, але в останню мить зупинився.

— Онуків немає?

— Ще ні.

— Це Маріус, він весь наш світ!

Гіта простягла телефон і почала гортати велику галерею світлин повнощогого восьмирічного хлопчика, який майже на кожній фотографії щось жував або здавався нещасним, бо нічого не жував. На деяких фотографіях була і його мати, приваблива жінка зі знервованим виразом обличчя.

Г'юго відреагував обов'язковими вигуками захоплення. За кілька хвилин він перетворився з цілковитого незнайомця на людину, яка дивиться фотографії онука подружньої пари. Сесії це здалося б дуже кумедним.

Г'юго раптом відчув різкий біль втрати.

— Впевнений, бідолашний Г'юго вже досить наслухався про наше життя, — втрутився Луї, коли нескінченний потік фотографій трохи затягнувся. — Г'юго, ви вперше подорожуєте з «Belmonte Travels»?

— Так.

— Почекайте, ви ще не бачили нашу екскурсиводку!

Командор почав експансивно описувати Лару Бельмонте, і його дружина промовисто зиркнула на Г'юго. Він слухав уважно, але час від часу не міг втриматись і опускав очі на свою сумку, в якій лежав лист Сесілії. Вона хотіла, щоб Г'юго подорожував. Побачив нові місця. Зустрів нових людей.

Г'юго знову подумав про четвертий пункт свого переліку. Неможливий, неймовірний.

Він просто не міг би таке уявити.

Голос командира екіпажу повідомив, що вони заходять на посадку. Через п'ятнадцять хвилин сядуть в Італії. Нова пригода Г'юго справді починається.